

Birbirimiz için mükemmeldik.
Ta ki tanışana kadar.

PUNK

PENELOPE

DOUGLAS

57

DE
X
PLUS

PUNK 57

Orijinal adı: Punk 57

© Penelope Douglas, 2016

Yazan: Penelope Douglas

Çeviren: İdil Bostan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajansı ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8492-04-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PUNK

**PENELOPE
DOUGLAS 57**

Çevirmen: İdil Bostan

**DE
X**

PLAYLIST

- "Bad Girlfriend", Theory of a Deadman
- "Bleed It Out", Linkin Park
- "Colors", Halsey
- "Dirty Little Secret", All American Rejects
- "Do You Know Who You Are?", Atreyu
- "Happy Song", Bring Me the Horizon
- "I Think We're Alone Now", Tiffany
- "Lose Yourself", Eminem
- "Love the Way You Lie", Eminem
- "More Human Than Human", White Zombie
- "Mudshovel", Staind
- "Sk8er Boi", Avril Lavigne
- "So Cold", Breaking Benjamin
- "Square Hammer", Ghost
- "Stupid Girl", Garbage
- "True Friends", Bring Me the Horizon
- "Where'd You Go", Fort Minor
- "Wildest Dreams", Taylor Swift

Claire ile Bender'a
ve Pazartesi sabahı olabileceklere...

1. BÖLÜM

MISHA

Sevgili Misha,

Sana utanç verici sırrımı anlatmış mıydım?

Sen sormadan söyleyeyim, utanç verici sırrım senin gibi Teen Mom izlemek değil. İsteddiğin kadar inkâr et. Kız kardeşin izlerken ona eşlik etmek zorunda olmadığını biliyorum, dostum. O kendi başına televizyon izleyebilecek yaşta.

Hayır, benim sırrım aslında çok daha kötü ve sana söylemeye biraz utanıyorum. Ama olumsuz duygularımızı dışarı vurmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından bir kez, öyle değil mi?

Anlayacağıın, okulda bir kız var. Nasıldır bilirsin. Amigo kız, popüler, istediği her şeyi elde eder... Bunu itiraf etmek istemiyorum, özellikle de sana ama uzun zaman önce onun gibi olmak isterdim.

Bir yanım hâlâ istiyor.

Onu tanısan ondan tamamen nefret ederdin. O, tam da katlanamadığımız türden biri. Adi, kendini beğenmiş, yüzeysel... Kafasında bir düşünce fazla uzun süre kalırsa uyuşakalan tiplerden, anlarsın ya? Gerçi ona karşı her zaman bir hayranlık duydum.

Sakın gözlerini devireyim deme. Yoksa hissederim.

Hayranlık duydum, çünkü... Bütün o felaket kişiliğine rağmen, asla yalnız değil. Bilirsin.

Bunu biraz kıskanıyorum. Peki, bunu çok kıskanıyorum.

Yalnız olmak çok boktan bir his. İnsanlarla dolu bir yerde olup,

kimse seni orada istemiyormuş gibi hissetmek. Davet edilmediğin bir partideymiş gibi. Kimse ismini bile bilmiyor. Kimse bilmek istemiyor. Çünkü umursamıyorlar.

Sana mı güliyorlar? Senin hakkında mı konuşuyorlar? Sen orada durup manzarayı mahvetmesen o mükemmel dünyaları çok daha iyi bir yer olacaktı gibi küçümseyerek dudak mı büziyorlar?

Tek istedikleri sonunda jetonu düşürüp gitmen mi?

Ben çoğu zaman böyle hissederim.

Diğer insanların arasında olmayı istemenin zavalıca olduğunu biliyorum, kalabalığın içinde durup hatalı olmaksızın yalnız durup haklı olmanın daha iyi olduğunu söyleyeceğini de biliyorum ama... Yine de zaman zaman buna ihtiyaç duyuyorum işte. Sen de böyle hissediyor musun?

Amigo kız da hissediyor mu acaba? Müzik durduğunda ve herkes eve döndüğünde. Gün bittiğinde ve artık etrafında kendini eğlendirecek kimseyi bulamadığında. Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında, derinlere gömdüğü iblisler kimseyi bulamayınca onunla oynamaya başlıyor mu?

Hiç sanmıyorum. Narsistler özgüvensizlik hissetmez, öyle değil mi?

Güzel bir his olmalı.

Kamyonetimin orta konsolunda duran telefonum titredi. Ryen'in mektubundan gözümü ayırınca telefona bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Lanet olsun. Çok geciktim.

Çocuklar muhtemelen nerede kaldığımı merak ediyordur, üstelik depo buradan arabayla yirmi dakikalık mesafede. Kimsenin umursamadığı görünmez başçı olsam ne olurdu sanki?

Mektupta yazan kelimelelere tekrar baktım ve cümleyi zihnimde şöyle bir düşündüm. *Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında...*

Bu mektubu yıllar önce ilk kez okuduğumda, bu satır beni gerçekten etkilemişti. Sonrasında yüz kez daha okuduğumda yine etkilenmiştim. Bu kadar az kelimeyle bu kadar çok şeyi anlatmayı nasıl başarıyordu?

Kâğıdı açıp mektubun son kısmını okumaya başladım, ne yazdığını zaten biliyordum ama o tavrı ve beni gülümsetmesi hoşuma gidiyordu.

Pekâlâ, üzgünüm, ufak bir Facebook molası verdim, yani şimdi daha iyiyim. Ne zaman bu kadar büyük bir salağa döniştüm bilmiyorum ama bana katlandığın için şanslıyım.

Neyse, konuyu değıştirelim.

Son tartışmamızı açıklığa kavuşturmak istiyorum, Kylo Ren bebek falan DEĞİL. Anladın mı? Genç, fevri, üstüne üstlük Anakin ve Luke Skywalker ile akraba. Tabii ki mızımızlanır! Bunun nesi şaşırtıcı? Ayrıca kendini affettirecek. İddiasına varım. Nesine olursa.

Pekâlâ, artık gitmeliyim. Ha bir de soruna cevap vermem gerekirse en son gönderdiğin şarkı sözü kulağa harika geliyor. Kullan gitsin, şarkının bitmiş halini duymak için sabırsızlanıyorum.

İyi geceler. İyi çalışmalar. Tatlı rüyalar.

Muhtemelen yarın sabah sana yazmayı bırakacağım.

Ryen.

Prenses Gelin filmine yaptığı göndermeye güldüm. Yedi senedir bunu söylüyordu. İlk sene onun sınıfındaki öğrencilerle benim sınıftaki öğrenciler eşleştiren bir beşinci sınıf projesi için birbirimize yazmaya başlamıştık.

Ama okul yılı bittiğinde yazmayı bırakmadık. Birbirimizden yarım saat uzakta oturuyorduk ve artık Facebook vardı, buna rağmen bu şekilde yazışmaya devam ettik çünkü arkadaşlığımızı özel kılıyordu.

Ayrıca *Teen Mom* falan izlemiyordum. On yedi yaşındaki kız kardeşim izliyordu, ben de kendimi kaptırdım. Bir kez. Ryen'e neden söylediğimi bilmiyorum. Lanet olsun, ona benimle dalga geçecek malzeme vermeyi bırakmalıyım.

Mektubu yeniden katladım, kenarında buruşukluklar olan siyah kâğıdı bir kere daha açıp okursam mektup yırtılacaktı. Yıllar geçtikçe mektuplarımız da değışmişti. Konuştuğumuz şeyler, tartıştığımız konular, Ryen'in el yazısı... El yazısı yazmayı yeni

öğrenen bir kızın büyük, beceriksiz harfleri yerini, kim olduğunu bilen bir kadının kendine güvenen harflerine bırakmıştı.

Ama kâğıt asla değişmiyordu. Kullandığı gümüş kalem de öyle. Mutfak masasındaki mektupların arasında onun siyah zarflarını her gördüğümde adrenalin patlaması yaşardım.

Kâğıdı torpido gözüne, Ryen'in en sevdiğim mektuplarının yanına koydum. Kalemimi alıp kucağımda duran not defterinin üzerinde beklettim.

"Cesaret maskeni tak, gözlerini ve dudaklarını boya" diye fısıldarken bir yandan da sözleri yazdım. "Çatlakları yapıştırıp yırtıkların üzerini karala."

Durup düşünürken dudağımı dişleyip dilimi dudak halkamda gezdirdim. "Biraz buraya" diye mırıldandım, şarkının sözlerini zihnimde oluşturarak. "Gözlerinin altındaki torbaları kapatmak için, biraz da yanaklarına pembe yalanları yaymak için."

Sözleri hızlıca çiziktirdim, arabanın karanlığında kargacık burçacık yazım zorla okunuyordu.

Telefonum yine bipleyince afalladım. "Tamam, tamam" diye hırladım, şu lanet mesajlar durmak bilmiyordu. Grup arkadaşlarım bensiz beş dakika parti yapamazlar mıydı?

Kalemimi yine kâğıda koydum, aklıma gelen düşünceyi sonlandırmaya çalıştım. Durdum, zihnimdeki çekmeceleri açtım. Sırada ne geliyordu? *Biraz da gözlerinin altındaki torbaları kapatmaya...*

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, şarkı sözünü tekrar tekrar söyleyip gerisini hatırlamaya çalıştım.

Nefes verdim. Siktir, unuttum.

Lanet olsun.

Kalemin kapağını kapattım, kalemi ve defteri arabanın yolcu koltuğuna fırlattım.

Mektubun son cümlesini düşündüm. *Nesine olursa, öyle mi?*

Eh, bir telefon konuşmasına ne dersin, Ryen? Sesini ilk kez duymama izin verecek misin?

Ama hayır. Ryen arkadaşlığımızı bu şekilde devam ettirmek istiyordu. Ne de olsa işe yarıyordu. İşleri değiştirerek kaybetmeyi neden riske atalım?

Sanırım haklıydı da. Ya sesini duyduktan sonra mektupları daha az özel bir hal alırsa? Kişiliğini, yazdığı kelimelerden çıkarmaya çalışıyorum. Ses tonunu duyarsam işler değişirdi.

Peki ya sesini duyarsam ve hoşuma giderse? Ya kulağıma gelen kahkahası ya da telefonda nefes alıp verişini beni sözleri kadar etkilerse ve daha fazlasını istersem?

Mektuplarına zaten yeterince takıntılıyım. İşte bu yüzden boş bir park yerinde kamyonetimin içinde oturmuş eski mektuplarını okuyorum, çünkü müziğime ilham veriyorlar.

O benim ilham perim, artık kendisi de bunun farkına varmış olmalı. Yıllardır onu yeni fikirlerimi denemek için kullanıyor, yazdığım şarkı sözlerini okuması için ona gönderiyordum.

Telefonum çaldı, bakınca arayanın Dane olduğunu gördüm.

Sesli bir şekilde iç çekip telefonu açtım. "Ne oldu?"

"Nerede kaldın?"

"Yoldayım." Kamyoneti çalıştırıp vitese taktım.

"Hayır, yine park yerinde oturmuş şarkı sözü yazıyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerimi devirip aramayı bitirdim, telefonu da yolcu koltuğuna fırlattım.

Araba kullanmak düşünmemeye yardımcı oluyorsa ne olmuş yani? Fikirlerin aklıma ne zaman geleceğine ben karar vermiyorum sonuçta, bana bu kadar baskı yapmasına gerek yok.

Arabayı yola çıkarıp gaza bastım ve şehir dışındaki eski depoya doğru yol aldım. Müzik grubum birkaç ay sonra çıkacağımız yaz turnesine para toplamak için orada bir hazine avı düzenliyordu ve ben her ne kadar birkaç sahne ayarlayıp belki de birkaç yerel grupla birlik olursak yeterli olacağını düşünsem de anlaşılana Dane daha farklı bir etkinliğin daha büyük bir kalabalığı çekeceğini düşünmüştü.

Haklı mı değil mi, göreceğiz.

Şubat ayazı kapüşonlumdaki içeri giriyordu. Isıtıcıyı açıp dörtlülere yaktım, geniş çaplı ışıklar önümde uzanan karanlığı aydınlattı.

Bu yol Falcon's Well kasabasına, yani Ryen'in yaşadığı yere çıkıyordu. Eğer devam edersem depoyu, Koy denilen terk edilmiş

eğlence parkını geçer ve sonunda onun yaşadığı kasabaya varırdım. Ehliyetimi aldığımdan beri birçok kez arabamla oraya gitmeyi hayal etmişim, merakıma yenilmek üzereydim ama hiç yenilmedim. Dediğim gibi, ilişkimizin şu anki halini mahvetme riskine değmezdi. Tabii o da bunu kabul etmediği sürece.

Yolcu koltuğuna eğilip not defterini ve diğer kâğıtları kenara kaldırdım ve saatimi aramaya başladım. Dün kamyonetin dışını yıkarken orada bırakmışım, korumam gereken nadir eşyalardan biriydi. Aile yadigârıydı.

Yani sayılırdı.

Saati bulup direksiyonu kavradım, saatin iki yanındaki siyah süet kemerini bileğime taktım. Eskiden büyükbabama aitti, o da annemle babamın düğününde babama vermiş ve ilk doğan oğluna vermesini söylemişti. Babam nihayet geçen sene bana vermişti, böylece içindeki orijinal saati kaybettiğini fark etmişim. Seksen yıldır ailemde olan antika bir *Jaeger-LeCoultre* saati.

Saati bulacaktım. O zamana kadar büyükbabamın saatinin kordonunun arasında uyduruk bir saat durmak zorundaydı.

Kordonu taktıktan sonra başımı kaldırıp bakınca yolun önünde bir şey gördüm.

Biraz yaklaşıncaya yolun kenarında yürüyen kişinin şeklini seçebildim: sarı atkuyruğunu, siyah ceketi ve neon mavi koşu ayakkabılarını nerede olsa tanırırdım.

Şaka yapıyor olmalısın. Orospu çocuğu.

Arabamın dörtlüleri gecenin karanlığında yürüyen kız kardeşimin sırtını aydınlattı. Müziğin sesini kısınca o da omzunun üzerinden bakıp nihayet birinin orada olduğunu fark etti.

Gelenin ben olduğumu görünce yüzündeki ifade gevşedi, ardından gülümsedi ve koşusuna devam etti.

Üstelik o lanet kulaklıklarını da takmıştı. *Amma güvenlik önlemi almışsın, Annie.*

Kamyoneti yavaşlattım, yolcu koltuğunun penceresini aşağı çektim ve yanına gittim. "Neye benziyorsun biliyor musun?" diye seslendim, ellerimi öfkeyle direksiyona dolayarak. "Seri katil şekerine!"

Annie sakın bir kakhaha atıp başını salladı ve hızlandı, böylece beni de hızlanmaya zorladı. "Peki nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye karşılık verdi. "Thunder Bay ile Falcon's Well'i ayırın yoldayız. Buraya hiçbir zaman kimse gelmez. Ben iyiyim." Kaşını kaldırıp bana baktı. "Üstelik tıpkı babam gibi konuştun."

İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Birincisi" dedim. "Bu yolda *ben* varım, yani hayır, boş falan değil. İkincisi, bana başını sallamaya kalkma sakın çünkü gecenin bir yarısı bu ıssız yerde koşacak kadar aptal olan tek kişi sensin ve saldırıya uğramanı ya da öldürülmeni istemiyorum. Üçüncüsü, sana hiç yakıştıramadım. Babam gibi konuşmuyorum, bu kavgada bile söylenmez. Hiç hoş değil." Ardından, "Şimdi bin şu arabaya" diye bağırardım.

Tekrar başını salladı. Aynı Ryen gibi o da benimle uğraşmayı seviyordu.

Annie benim tek kardeşim ve babamla her ne kadar inişli çıkışlı bir ilişkimiz olsa da kardeşimle çok iyi anlaşırım.

Annie koşusuna devam etti, zar zor nefes alıyordu. Gözlerinin altındaki torbaları ve çökük elmacıkkemiklerini fark ettim. Kendimi onu azarlamamak için zor tuttum. Çok sıkı çalışıyor ve çok az uyuyordu.

"Hadi ama" dedim, sabrım taşıyordu. "Cidden, bunun için vakit yok."

"O halde burada ne işin var?"

Diğer şeride kaymadığımdan emin olmak için boş yola baktım. "Bu gece şu hazine avı olayı var. Orada kendimi göstermem gerekmiyor. Peki sen neden iyi aydınlatılmış, yirmi başka koşucunun olduğu parkta koşuyorsun? Hmm?"

"Bana bebek bakıcılığı yapmayı kes."

"Sen de bebek gibi işler yapma o zaman" diye karşılık verdim.

Yani, aklından ne geçiyordu? Gündüz vakti burada tek başına olması bile kötüyken, gece gelmesi çok daha tehlikeliydi.

Ondan bir yaş büyüğüm, önümüzdeki mayıs ayında mezun olacağım ama normalde aramızda sorumluluk sahibi olan odur.

Sorumluluk demişken. "Hey" diye homurdandım. "Bu sabah cüzdanımdaki altmış doları sen mi aldın?"

Orada olmadığını fark etmiştim, halbuki daha dün para çekmiştim. Harcamadığımı biliyordum ve bu cüzdanımdaki paranın üçüncü kez kayboluşu.

Asla dayanamayacağımı bildiği on yaşındaki çocuk gözleriyle bana baktı. "Bilim projem için birkaç malzeme almam gerekiyordu, hem zaten sen hiç harcamıyorsun. Zıyan olsun istemedim."

Gözlerimi devirdim.

Harçlık istiyorsa babamıza sorabileceğini biliyor. Annie onun küçük meleğidir, yani ne isterse verir.

Ama ona nasıl kızabilirim ki? Geleceği çok parlak ve mutlu bir çocuk. Onu daha da mutlu edebiliyorsam ne âlâ.

Sırtarak bana baktı, sonunda pes ettiğimi anlamış olmalıydı. Arabanın camına tutunup kapının altındaki küçük basamağa tırmandı. "Hey, bana alkolsüz bira alır mısın?" diye sordu. "Depodan dönerken *buz gibi* soğuk alkolsüz bira getirebilir misin? Ne de olsa sosyalleşmen için seni cezbeden güzel bir kız bulmadığın sürece orada sadece beş dakika kalıp çıkacağını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?"

Kendi kendime güldüm. Şapşal.

"Peki." Başımı salladım. "Atla, seni benzin istasyonuna bırakayım. Buna ne dersin?"

"Karamelli şeker de al" diye ekledi, beni duymazdan gelerek. "Ya da herhangi bir şeker." Ardından arabanın basamağından atladı, hızını artırarak koşmaya devam etti ve sokağın ilerisinde gözden kayboldu.

"Annie!" Gazı kökleyip ona yetiştim. "Hemen."

Başını çevirip bana bakarak kıkırdadı. "Misha, arabam hemen şurada!" İleride bir yeri gösterdi. "Bak."

Dörtlülerimle yolun ilerisine baktığımda haklı olduğunu gördüm. Mavi Mini Cooper'ı sağ şeritte park etmiş, onu bekliyordu.

"Evide görüşürüz" diye ekledi.

"O halde koşun bitti mi?"

"Eveeeet." Abartılı bir hareketle başını salladı. "Eve dönünce görüşürüz, olur mu? Git de bana alkolsüz bira ve şeker al."

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Çok isterdim ama maa-
lesef hiç param kalmadı."

“Torpido gözünde para var” diye karşı çıktı. “Her şeyi yerli yerine koyacağına bozuklukları nereye bulursan atmıyormuş gibi davranma. Eminim o kamyonetin gözlerinden toplasan yüz dolar çıkar, iddiasına varım.”

Burnumdan püskürerek güldüm. Evet, tam da dediği gibi biriydim. Arkasını toplamayan ve kahvaltıda mozarella çubuğu yiyen kötü abi.

Gaza basıp yoldan aşağı doğru ilerlerken arkamdan bir bağırış duydum.

“Bir de turşulu patates çipsi!”

Dikiz aynasından onu görebiliyordum, iki elini ağzının etrafına koymuş bağırıyordu. Onu duyduğumu belirtmek için iki defa korna çaldım ve hızlanarak kamyoneti onun arabasının önüne çektim.

Aynadan başını salladığını görebiliyordum, muhtemelen çok baskıcı olduğumu düşünüyordu çünkü o arabasına binene dek gitmeyecektim.

Kusura bakmayın ama evet. On yedi yaşındaki güzel kız kardeşimi gecenin saat onda karanlık bir yolda tek başına bırakmayacağım.

Ceketinin cebinden arabanın anahtarını çıkardı, kapının kilidini açtı ve bana el sallayıp içeri girdi. Dörtlülerinin yandığını görünce tekrar vitese takıp nihayet yola koyuldum.

Gaza asılıp koltuğuma kurulduğum, terk edilmiş depoya çıkan yolda ilerliyordum. Ufak bir tepenin üzerinden geçerken kardeşimin dörtlülere görüş alanımdan çıktı ve içimde bir endişe oluştu. Pek iyi gözüküyordu. Hasta olduğunu sanmıyordum ama solgun ve yorgun gözüküyüşü kesindi.

Artık eve dön ve yatağa gir, Annie. Her sabah 4:30'ta kalkmayı bırak ve güzel bir uyku çek.

İkimizin içinde o, kusursuz olandı. 4.14 not ortalaması, okulumuzun voleybol takımının yıldızı, küçükler softbol takımının koçuydu. Bunların dışında dahil olduğu kulüpleri ve ekstra projeleri saymıyorum bile.

Benim yatak odamın duvarları posterlerle ve siyah keçeli kalemle yazdığım şarkı sözleriyle doluydu. Onun yatak odasının duvarı ise raflar dolusu kupalar, madalyalar ve ödüllerle doluydu.

Keşke herkes ondaki enerjiye sahip olabilse.

Çakıllı yola girdim, birkaç dönüşten sonra önümde uzanan karanlık ağaçlarla kaplı açıklık alanı gördüm. Devasa depo binası bütün görkemiyle önümde duruyordu. Pencerelemin çoğu çatlamıştı. İçerideki ışıkları ve dolanan insanların gölgelerini görebiliyordum.

Sanırım eskiden burada ayakkabı falan üretiliyordu ama Thunder Bay refahlı, varlıklı bir toplum haline gelince gürültüyü ve kirliliği kasaba sakinlerinin hassas kulaklarından ve burunlarından uzakta tutmak için üretimi şehre taşımışlardı.

Depo her ne kadar harabeye dönmüş olsa da hâlâ işe yarıyordu. Şenlik ateşleri, partiler, Şeytan Gecesi... Artık tam anlamıyla bir yıkım yeri idi ve bu gece bize aitti.

Kamyoneti park ettim ve park ettikten sonra, ortada duran cüzdanımdan çok Ryen'ın mektuplarını ve not tomarımı korumak için kilitledim.

Deponun girişine yürüdüm ama içeri girdikten sonra etrafa bakmak için durmadım. Ghost grubunun *Square Hammer* şarkısı arkada çalarken kalabalığın arasından süzülüp grup üyelerimi bulacağımdan emin olduğum bir köşeye doğru ilerledim. Burada ne zaman parti yapsak aynı yere oturuyorlardı.

"Misha!" diye seslendi biri.

Başımı kaldırıp baktım, bir sütunun yanında arkadaşlarıyla birlikte duran çocuğa selam verdim. Ama yürümeye devam ettim. Eller sırtıma dokundu, birkaç kişi bana selam verdi ama insanlar çoğunlukla hareket halindeydi, kahkahalar müzik sesini bastırırken telefon ekranlarının ışığı havayı aydınlatıyor, etrafımda flaşlar patlıyordu.

Sanırım Dane haklıydı. Bu etkinlik herkesin hoşuna gitmişti.

Çocuklar tam da tahmin ettiğim yerde, köşedeki koltuklarda oturuyordu. Dane iPad'ini çıkarmış, muhtemelen çevrimiçi olarak etkinliği yönetiyordu. Üzerinde kargo şort ve tişört vardı, dışarıdaki hava ne olursa olsun her zaman giydiği kıyafetti. Lotus siyah saçlarını atkuyruğu yaparken bir yandan iki fıstıkla sohbet ediyordu, Malcolm nargilesini ağzına götürüp çakmağıyla yaktı. Kıvrık kahverengi saçları hiç şüphesiz kan çanağına dönen gözlerini kapatıyordu.

*Sevgili Misha,
Ne. Halin. Varsa. Gör.*

*Evet, beni duydun. Söyledim gitti. Bunun son mektubum olacağını da söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Senden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğime dair bana söz verdirdin, o yüzden buradayım işte. Üç aydır senden çıt çıkmamasına rağmen Bayan Lanet Olası Güvenilir. Her neredeyse umarım eğleniyorsundur, adı herif.
(Ama cidden, lütfen ölmüş olma, olur mu?)*

Sevgili Ryen,

Sana yazamıyorum. Yazdığım da mektupları gönderemiyorum. Canını yakmak istiyorum. Neden bilmiyorum. Muhtemelen canını yakabileceğim tek sen kaldığındandır. Senin gönderip benim cevaplamadığım her mektup, bana kendimi iyi hissettiren tek şey artık. Doğrusunu duymak ister misin? İşte bu kadar. Seninle böyle oynamak hoşuma gidiyor.

Öğretmenleri Ryen ve Misha'yı, 5. sınıftayken mektup arkadaşı olmaları için eşleştirdiklerinde, büyük bir hata yaptıklarını fark etmemişlerdi. Ryen ve Misha yıllarca birbirlerine yazdılar, çok yakın dost olarak büyüdüler, sadece üç kuralları vardı; sosyal medya yok, telefon yok ve resim yok!
Her şey çok yolunda gidiyordu, ta ki...

*Seni görüyorum, çerçevesiz resimlerdeki gibi,
ama dokunamıyorum, eskisi gibi olamıyorum.
Punk*

Ha bir de Punk var, kim olduğu büyük bir sır...

